U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní žalobce: **K. H. A.,** zastoupen: Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-2033/DS-PR-P12-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 3. 2018, č. j. 60 Az 72/2017 – 84,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jakuba Backy **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR byl žalobce dne 17. 9. 2017 zadržen při nelegálním pobytu v ČR. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce dne 22. 8. 2017 podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Z Rumunska odjel za pomoci převaděčů přes Maďarsko a Slovensko až do Prahy, jeho cílem bylo Německo. V Rumunsku pobýval asi 15 dní v uprchlickém táboře, neměl tam žádné problémy, ale nechtěl se tam vrátit, je tam špatná ekonomická situace.

[2] Žalovaný shledal, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. Žalovaný dne 6. 10. 2017 vydal rozhodnutí č. j. OAM-2033/DS-PR-P12-2017, kterým vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), určil Rumunsko.
[3] Závěry žalovaného napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 8. 3. 2018, č. j. 60 Az 72/2017 – 84, zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností. V ní napadá rozsudek z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho předání do Rumunska za účelem azylového řízení je nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systémové nedostatky. Krajský soud námitky stěžovatele vypořádal jen velmi stručně a nekonkrétně, jestliže uvedl, že problémy, kterých se stěžovatel obává, nedosahují úrovně, která by mohla založit nepřijatelnost předání stěžovatele do Rumunska. Stěžovatel zdůrazňuje, že sociálně situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je tristní, a jejich podmínky dosahují intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Tyto problémy dle stěžovatele pramení především ze špatné koordinace rumunského azylového práva a práva sociálního zabezpečení, jehož záchrannou síť žadatelé o mezinárodní ochranu často nemohou využít, a nemají tak přístup k sociální podpoře. Stěžovatel dále namítá nedostatečnou výuku rumunštiny, která žadatelům komplikuje integraci do rumunské společnosti. Žadatelé i držitelé mezinárodní ochrany v Rumunsku často čelí diskriminaci a nedostává se jim potřebné spolupráce ze strany státu. Rovněž neexistuje záruka dostatečného ubytování žadatelů ani úhrady jejich zdravotní péče ze strany Rumunska. Stěžovatel shrnuje, že žadatelé jsou v Rumunsku ohroženi nelidským zacházením, které činí předání stěžovatele do Rumunska nepřípustným.

[5] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedl, že jeho kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť je v daném případě třeba řešit otázku, která dosud nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za takovou otázku stěžovatel označuje to, zda

současné existující nedostatky sociálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu a zabezpečení jejich integrace v Rumunsku lze považovat za natolik závažné, aby byly důvodem pro aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud uvádí, že toto vyjádření stěžovatele odkazuje na důvod přijatelnosti výše označený číslem (1). Z argumentace obsažené v kasační stížnosti je však zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu tvrzených pochybení tohoto soudu, tedy důvod přijatelnosti označený číslem (4). Nejvyšší správní soud konstatuje, že není vázán označením námitky, ale obsahem argumentace, zabýval se proto pouze namítaným pochybením krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele [typový případ (4)].

[8] V nyní posuzované věci je tedy klíčovou otázkou to, zda závěry žalovaného mají oporu v nashromážděných podkladech, konkrétně to, zda je z podkladů zřejmé, že v Rumunsku neexistují systémové nedostatky azylového řízení, pro které by bylo předání stěžovatele do tohoto státu vyloučeno, a rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu těmto podkladům odpovídají.

[9] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je *„správní orgán povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele*“ (srov. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32, rozsudek ze dne 25. 11. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 – 30, či usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48). Z konstantní judikatury dále vyplývá, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41).

[10] V posuzované věci krajský soud nepochybil, když vyhodnotil jako správné závěry žalovaného, že v Rumunsku nejsou systémové nedostatky azylového řízení, které by zakládaly nepřípustnost předání stěžovatele do této země za účelem řízení o mezinárodní ochraně, k čemuž konstatoval, že tyto závěry plně vyplývají z obsahu správního spisu. Konkrétně odkázal na dokument o situaci v Rumunsku z ledna 2017, který lze vhledem k datu vydání rozhodnutí žalovaného označit za dostatečně aktuální. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Žalovaný se zabýval i tím, zda nebylo ze strany mezinárodních organizací a institucí vydáno odlišné stanovisko, které by varovalo před předávání žadatelů do Rumunska.

[11] Krajský soud ke skutkovému hodnocení poukázal na tvrzení žalobce v rámci pohovoru, během nějž žalobce uvedl, že v Rumunsku pobýval v táboře, asi 15 dní, ale nevěděl, o jaké ubytovací zařízení se jednalo. K hodnocení ubytování uvedl, že tam nic moc nebylo, jen pokoje na spaní, které vypadaly normálně; na pokoji byl ještě s jedním člověkem. Rumunsko opustil z důvodu, že tam nebyla práce a kvůli celkově špatné situaci. Jeho cíl cesty je Německo, protože je to tam lepší. Do Rumunska se žalobce vrátit nechce. Nemá tam žádné problémy ani žádnou překážku, ale je tam špatná ekonomická situace. Soud nepochybil, když konstatoval, že ačkoli obtíže žadatelů namítané v žalobě mohou

představovat bariéry v integraci a ztíženou materiální situaci žadatelů, krajský soud nedospěl k závěru, že by dosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 4 Listiny základních práv EU.

[12] Žalovaný tedy dostál výše předestřeným povinnostem, a krajský soud jeho rozhodnutí ve svém rozsudku správně posoudil.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta

[14] Usnesením krajského soudu ze dne 15. 1. 2018, č. j. 60 Az 72/2017 - 50, zástupcem stěžovatele ustanoven Mgr. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce hradí stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., náleží advokátovi za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti odměna ve výši 3.100 Kč. K této částce je podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky dále třeba připočíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupci stěžovatele náleží odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti). Protože je zástupce stěžovatele plátcem DPH, byla odměna za zastupování dále navýšena o částku odpovídající této dani. Celkově proto zástupci stěžovatele náleží odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu